

ROSS KÁROLY

Éjféli járat

Megjött az éjféli busz. Nem volt még tizenegy óra sem, de az emberek éjféli busznak hívták, mert ez volt az utolsó járat – a délutáni műszakosokat hozta a környék üzemeiből. Miután az utasok leszálltak, tett egy félkört, beállt a templom előtti cédrusfák alá, majd egyetlen nagy hörgéssel elhallgatott. Ezután már nem hallatszott számottevő zaj a településen.

Mikor a sofőr a szokásos ellenőrző útja során a busz hátuljához ért, egy fiatal lányt talált a leghátsó ülésen. Nem emlékezett rá, hol szállt fel, és arra sem, hogy jegyet váltott volna.

– Végállomás. Kisasszony!

A lány aludt, de érintésétől felriadt, majd egy hirtelen mozdulattal elrúgta magát az üléstől, és megpróbált elcsusszanni mellette. A sofőr önkéntelenül is utána kapott.

– Hé! Ne olyan hevesen!

A lány hangtalanul küzdött, mint akinek napi rutin a menekülés.

– Nem szeretem, ha hülyének néznek, hallod? Utálok a potyautasokat. Na, a kurva anyádat!

A lány beleharapott a kézfejebe, hegyes és pontos ütési záporoztak a mellkasán. Időbe telt, mire az ide-oda kígyózó testet meg tudta valahogy markolni, és bevágni az egyik oldalsó ülésre. A lány kétszer is megpróbált kitörni, a második alkalommal pofon vágta.

– Nesze, ez kell neked? Tőlem megkaphatod!

Ekkor már tudta, kivel van dolga. Érdekes, hogy elsőre nem ismerte fel, pedig eljátszotta ezt már vele néhányszor. Intézeti lány volt, tizenhat éves forma, ide szökdösött a stricijéhez a faluba. Legalábbis így tudta mindenki.

– Miért ver engem? Nem verhet! Nem csináltam semmit!

– Hát éppen ez az! Nem váltottál jegyet, nem kérdezted meg, hogy fel-szállhatsz-e a buszra.

– Talán a magáé?

– Az enyém, eltaláltad. Egyes-egyedül az enyém. „Bérfuvarozás”, ki van írva az oldalára.

– Ki nem szarja le.

– Felőlem leszarhatod. De ha felülsz rá, fizetned kell, érted? Nincs ingyen járat.

– Nincs pénzem.

– Azt mindjárt sejtettem.

Idegésítette a sofőrt, hogy a lány arcán a rémület legkisebb jelét sem látja. Volt némi tapasztalata abban, hogy a mai fiatalok arcoskodók, de ha rajta-

kapják őket, kibuggyan belőlük valami emberi. Ebből itt semmi nem bugygyant ki.

- Na, kienged?
- Ha kifizeted a jegy árát.
- Mondom, hogy nincs pénzem.
- Fizetni máshogy is lehet.

A lány ránézett, majd undorodva fordult el a feléje nyomakodó hordóhas elől.

- Azt lesheti.
- Csak vicceltem. De addig nem mész sehova, míg nem fizetsz.
- Már írtam a bátyámnak, mindjárt itt lesz.
- A bátyád? A Keszeg Jani? Az a te bátyád? Talán a stricid, nem azt akartad mondani?
- Nem, ő a bátyám. Féltestvérek vagyunk.
- Persze, féltestvérek. Fele strici, fele kurva.
- Ha-ha! De jó vicc.

A sofőr felnézett, és arra gondolt, hogy hajnali fél ötkor, vagyis durván öt óra múlva ismét itt kell lennie, és megtenni a szokásos napi köröket, hogy holnap este ilyenkor megint itt lehessen, és mehessen haza. Ment volna most is, de közbejött ez a lány, akivel nem tud mit kezdeni. És ez dühítette.

- Na jó, megvárjuk a félbátyádat, majd vele kifizettetem a cechet.

Hideg futott végig a hátán, érezte a napközben lucskossá izzadt nejloning csomagolópapírhoz hasonló érintését, amint a bőrét karistolja. Meg a fél kiló máj is eszébe jutott az ülése alatt, amit a hentesnél vett délután. Minél előbb a hűtőbe kéne raknia, ha nem akarja a kutyának adni.

- Hívd fel a Janit, nem várhatunk reggelig.
- Én ráérek – mondta a lány. – Maga siet?
- Sietek hát, fél ötkor már a volánnál kell ülnöm.
- Mínek ment buszsofőrnek. Gazdálkodhatna is.
- Ne adj nekem tanácsokat. Majd pont te mondd meg, mit kellene csinálnom. Hívd már fel azt a stricit.
- Nem strici. Nem beszélhet így a testvéremről.
- Mindenki tudja, hogy strici. Na, ide azzal a telefonnal!

Megpróbálta elvenni tőle azt, amiről azt sem tudta, egyáltalán van-e neki. Nem látta a kezében, a zsebe sem dudorodott ki sehohol, táskáját a lábánál tartotta. Meg nem motozhatja, ennyit a szabályzatból tudott, feljelentheti érte. Hagyja futni?

- Na, jó. Nem szarozok itt veled. De ha még egyszer meglátlak a buszon, rendőrt hívok. Megértetted?
- Akkor is, ha van jegyem?
- Az neked sosincs.
- Hallott már az internetes jegyelővételtől?
- Naná, hogy hallottam. Mit gondolsz te...

– Akkor ezt nézze meg.

Valahonnét, mint egy bűvész, elővarázsolta a telefonját, beütött rajta pár gombot, és a sofőr felé tartotta. A kijelzőn egy szabályos menetjegy jelent meg.

– Hadd nézzem csak közelebbről. Ez akármi is lehet.

– Hogyne! Hogy aztán ne adja vissza!

A sofőr elbizonytalanodott. Sosem volt gyereke, úgy ment el az utóbbi tíz év az életéből, hogy ezt az új generációt csak jönni-menni látta, érdemi kontaktusa nem volt vele. Egy pillanatra nagyon butának és nagyon öregnek érezte magát, és bánta már, hogy nem hagyta futni a lányt.

De aztán az az érzése támadt, hogy nem is akar.

– Jó, menjünk. De legközelebb...

– Nem alhatnék itt a buszon? Késő van már beállítani a testvéremhez. Ha hajnalban jön, felkelt és már itt sem vagyok.

– Ide figyelj, kislány. A pofátlanságnak is vannak fokozatai. Mit gondolsz, mi ez, hotel?

– Esküszöm, nem teszek kárt semmiben. El sem mozdulok erről a helyről.

– Hát persze, nem mozdulsz. Csak hajnalra itt lesz a fél galerid, nekem meg az összerókázott buszom.

– Zárja rám az ajtót.

– Nem. Amúgy tiltja a szabályzat is.

– Ki nem szarja le a szabályzatot! A magáé a busz, vagy nem?

– Attól még érvényes rá a szabályzat.

– Persze, csak mondja. Nincs hova mennem.

– Engem meg csukjanak le, mi? Mert bújtatok egy szökevényt. Nyilván nem engedéllyel hagytad el az intézetet.

– Az az én dolgom, magának nem kell arról tudnia. Megjátszhatja, hogy nem is ismer. Emberbaráti cselekedetnek tartaná mindenki.

– Emberbaráti... na, ez már tényleg sok. Hülyére akarsz venni, mondd csak?

– Nem. Egész őszintén mondom.

A sofőrt meglepte a lány megváltozott hangneme, beszédmódja még inkább. Mint mikor egy játékos, ostoba kölyökkutyából egyszerre csak felnőtt házőrző lesz. Úgy érezte, történt közben valami, amire nem figyelt, amiről lemaradt.

– De hát mindjárt jön érted a Jani. Azt mondtad.

– Azt csak mondtam. Azt sem tudja, hogy elszöktem. Legutóbb is kilökött a házból.

– Akkor mégis a féltestvéred? Nem a stricid?

– Dehogysis a stricim. Nem vagyok kurva. Miért kell minden intézetis lányt kurvának nézni? Vagyunk bent vagy húszan, de én egyetlen kurvát sem ismerek közöttünk.

– Hát, én nem tudom, csak beszélük.

– Mert az emberek hülyék. Azt gondolják, akinek nincs apja-anyja, abból biztosan kurva lesz.

A sofőr az órájára nézett, hamarosan éjfél. Majdnem összeesett a fáradtságtól, szeme előtt összekeveredett a kinti világ, hirtelen azt sem tudta, hol van. Teste öntudatlanul ereszkedett le a lány melletti ülésre.

– Árva vagy? Nincsenek szüleid?

– Valahol vannak. De ha azért ült le mellém, hogy erről beszéljünk, akkor ki kell, hogy ábrándítsam.

– Te úgy beszélsz néha, mintha könyvből olvasnád.

– Abból is. Könyvekből tanultam meg mindent. Ha már az emberektől nem tudtam.

– És jó ez így? Úgy értem, mások értenek?

– Nem törődök vele. Ha nagyon akarják, értenek.

A férfi szeme előtt megjelent egy tompa, verbálisan szinte nyomorék kamasz képe, akit a szülei nem irányítottak, aki csak nőtt úgy magában, aki közepesnél jobb bizonyítványt soha nem vitt haza a szakmunkásképzőből. Ez a lány itt sokkal értelmesebb, mint én akkoriban voltam, gondolta. Mégsem azt érzem iránta, amit kellene. Mert mégiscsak egy intézetis.

Aztán az is eszébe jutott, hogy akkor ő mi. Harminc jócskán elmúlt, egyedül él, a faluban busszal közlekedik, alig ismer valakit is. Illetve ismer, de hogy: a nevéről meg az arcáról. Beszélgetni legfeljebb a buszon beszél, azzal, aki alvás helyett hajlandó szóba állni vele.

– Mi akarsz lenni?

– Tessék?

– Mi akarsz lenni, ha végzel az iskolával?

– Még nem tudom. Még nem tudom, hogy akarok-e egyáltalán bármi is lenni.

– Kell, hogy legyél, mert pénzt kell keresned.

– Eddig is megvoltam pénz nélkül.

– A felnőttélet más. Ott nem lehet bliccelni.

– Bliccelni mindenhol lehet.

– Hát, nekem nem sikerült.

– Mert meg sem próbálta, szerintem.

– Igaz, nem próbáltam. Hülye voltam hozzá. – Hangosan felnevetett. – Még ahhoz is.

A lány először nézett rá együttérző arccal.

– Úgy látom, néha azért gondolkodik is. Akkor még nincs veszve minden.

– Mi?

– Nem aludhatnék magánál?

– Nálam?

– Haveri alapon. A konyhában is elalszom, egy széken, ha nincs még egy ágya.

– De van. Szobám is. Csak... figyelj, ez azért eléggé meredek így.

– Úgy veszem ki a szavaiból, hogy egyedül él.

– Egy szóval se mondtam.

– De kitaláltam. Na? Nem vesz észre senki. Hajnalban, mikor jön a buszra, én is lelépek.

– Ezt aztán jól kifundáltad. Vagy ezt is a könyvekben tanítják?

– Is-is. De vannak az embernek állampolgári kötelességei is.

– Például?

– Hogy nem hagyja az utcán megfagyni a szerencsétlen honfitársát.

– Megfagyni? Hiszen nyár van, oda volt ragadva a seggem az üléshez egész nap.

– Az mindegy. Csak képletesen mondtam.

– Valahogy az az érzésem, hogy mindent képletesen mondasz. A való világban élsz te, mondd csak?

– Persze. Lubickolok benne. Na?

Mikor leszálltak a buszról, kis híja volt, hogy nem vette el a lány táskáját, és nem fogta meg a kezét, hogy vezesse. De ha kisebb gödörhöz értek, figyelmeztette, hogy nagyot lépjen, vagy kerülje ki, mert hibás az aszfaltozás. Közben arra gondolt, mit lehet vacsorára egy ilyen lány, merthogy nincs otthon semmije. Egy rántottát tudna összeütni legfeljebb, vagy babkonzervet bonthatna. Esetleg megehetnék a tegnapról maradt levest. Ha még nem savanyodott meg teljesen.